

CO SE STANE NA BAHAMÁCH,
NEMUSÍ ZŮSTAT NA BAHAMÁCH.

Resort **GRAND** Tropical



Iveta Drahorádová

RESORT GRAND TROPICAL

Iveta Drahorádová



Řikonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Řikonín 22, Brno - venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako 62. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Iveta Drahorádová
Obálka a grafika © J.Polc
Korektura: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc
Solisky: @Nicol_Keith_autor
@Moniska_rada_cte

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:
978-80-53031-35-6 PDF
978-80-53031-33-2 epub
978-80-53031-34-9 mobi

Anotace

Amber je věčná smolařka a má víc problémů než dolarů na účtu, proto ji velmi překvapí, když vyhraje luxusní dovolenou na Bahamách. Hned první den narazí na Jeremyho, nebezpečně atraktivního, i když poněkud samolibého scénáristu, který jí připadá zvláště povědomý. Aby na něj udělala dojem a zapadla mezi bohaté návštěvníky resortu, rozhodne se trochu přikrášlit svůj životopis a vydávat se za úspěšnou absolventku Harvardu a redaktorku časopisu Cosmopolitan. Drobné lži jsou snad na dovolené povoleny, ne? Jeremy navíc taky není zcela upřímný. A když se na resort Grand Tropical snesou hejna paparazzi, musí oba s pravdou ven.



Obsah

1. Čekajte na pokyny	6
2. Slamák	10
3. Ted Bundy	17
4. Picnutá pinotem	23
5. Kokosy	28
6. Ruce vzhůru!	34
7. Surfař	39
8. Plazí mozek	46
9. Mistr světa amoleta	52
10. Bokovka	57
11. Tajemná kráska	64
12. Ego	70
13. Gin s tonikem	76
14. Ranní laskavost	84
15. Jenny from the block	90
16. Hněj	97
17. Škeble	102
18. Chobotnice	108
19. Zastraný Elon	116
20. Porouchaný zboží	126
21. Koňská Susan	133
22. Dáreček	139
23. Znovu chobotnice	148
24. Wolverine	155
25. Dobré ráno, Ameriko	164
26. Žraločí pochoutka	171
EPILOG	178



1. Čekejte na pokyny

„Gratulujeme! Vyhráli jste pobyt v luxusním resortu Grand Tropical na Bahamách. Brzy vás budeme kontaktovat s podrobnostmi. Čekejte na pokyny.“

Jo, tohle možná vypadá na první pohled jako podvod.

Klidně by takhle mohl začínat příběh o tom, jak mi zavirovali počítač, vyluxovali bankovní účet a ukradli identitu. Až na to, že já se skutečně účastnila soutěže o luxusní dovolenou a e-mail vypadá fakt věrohodně. Navíc chybí jakákoliv výzva ke kliknutí na přiložený odkaz nejlépe do dvaceti minut, jinak výhra propadne, případně roboticky znějící příkaz, ať ihned poslu číslo karty včetně PIN a čísla sociálního pojištění. Mám jen čekat.

A tak čekám. Zírám do telefonu, cereálie v mléku už se mi dávno rozmáčely, a tak trochu se mi nechce věřit vlastním očím. Já. Vyhrála. Dovolenu. A ještě k tomu luxusní.

Já. Holka, co snídá cereálie, které koupila ve slevě za stravenky, zalité mlékem, jemuž k datu doporučené spotřeby už moc času nezbyvá. Holka v tričku ze sekáče a s tak mizernými úsporami, že kdyby se mi rozbila zároveň lednička i mikrovlnka, musela bych buď prodat ledvinu, nebo si vybrat, jestli je pro mě důležitější si jídlo ohřívat, nebo chladit, protože na výměnu obou spotřebičů by mi rozhodně peníze nevystačily.

Byla to jen taková přitroublá soutěž v časopisu, který jsem četla před dvěma týdny u zubaře. Vyvrtil mi díru do zubu a cena plomby mi zas udělala díru do rozpočtu, takže jsem pak tři dny nechodila v práci na obědy a jedla jen vařenou rýži s mraženou zeleninou. Tehdy mě překvapilo, že se na stolku v čekárně válí aktuální číslo Cosmopolitanu.

Asi ho tam někdo zapomněl. Byla v něm křížovka, už napůl vyplněná. Z nudy jsem vyluštila zbytek a pak poslala výsledek tajenky do soutěže.

Přetočme film mého života o čtrnáct dní dopředu, k těm rozmáčeným cereáliím z Wallmartu. Čekejte na pokyny. Jak dlouho mám čekat?

Tohle je první dobrá zpráva za... hodně dlouhou dobu, řekněme. V práci, kterou jsem vzala jako nouzovku „než se najde něco lepšího,“ smrdím už tři roky. Vydělám si sotva na nájem a základní výdaje. Počet kamarádek, které se mnou jsou ochotné trávit čas, se mi smrsknul na jeden kus. Jediné, v čem skutečně vynikám, jsou hospodské kvízy a oddalování splátek kreditky. I v sedmadvaceti mám uprostřed čela obrovský beďar včera večer se mi povedlo urvat sprchovou hlavici, takže jsem se musela sprchovat proudem vody rovnou z hadice, jako bych byla záhon jahod, co je potřeba zalít.

Dobré věci mě obcházejí obloukem, a ještě u toho mají zavřené oči, prsty v uších a nahlas si zpívají, aby měly jistotu, že na mě nebudou muset reagovat. Že by se štěstí konečně unavilo a sedlo omylem i na mou maličkost?

Zkontroluju čas na hodinkách. Na kontaktování ohledně podrobností budu muset čekat za chůze do práce. Protože přijít tenhle měsíc už potřetí pozdě by se mi nemuselo vyplatit.

„Dobrý den, mluvím se slečnou Whitmanovou?“

„Ano, u telefonu,“ potvrdím. Jednou rukou si za zády rozcvičím zástěru s logem kavárny, ve které pracuju, a tou druhou si tisknu mobil k uchu.

„Tady Lara Martinezová, časopis Cosmopolitan, volám vám ohledně vaší výhry. Věřím, že jste už obdržela e-mail.“

Ano, ano, ANO! Mám co dělat, abych radostí neposkakovala po šatně. Někde uvnitř mě se celý den ozýval hlásek, co mě nabádal, že je to stejně všechno určitě podvod. *Tobě se přece dobré věci nedějí, Amber, ty sis svoji životní dávku štěstí už vyčerpala, Amber, a to máš z toho, že se hrbíš, Amber.* Ten hlásek zněl až podezřele moc jako moje matka. Mám radost, že se pletl.

Během několika minut s Larou Martinezovou doladím detaily a nadiktuju jí adresu, kam mi může poslat poukázku.

„Jedná se o dovolenou až pro dvě osoby, ale abychom vám mohli rezervovat letenku, potřebujeme nejpozději do konce týdne vědět jméno vašeho doprovodu a taky datum odletu. Seznam možných termínů byste už teď měla mít v e-mailové schránce.“

Přepnu mobil na hlasitý odposlech a položím ho na policičku do otevřené plechové skříňky, kde mám uložené věci. Lařin hlas se v jejích útrobách odráží v ozvěnách. Přetáhnu si zástěru přes hlavu a nacpu ji zmuchlanou dovnitř.

„Abych pravdu řekla, tak nevím, kde takhle narychlo seženu někoho, kdo bude mít čas...“ zapřemýšlím nahlas.

„To naprosto chápu,“ ubezpečí mě Lara, ale moc jí nevěřím, že by mě skutečně chápala. „Samozřejmě můžete vyrazit i sólo, je to vaše rozhodnutí. Spojím se s vámi koncem týdne a všechno si ještě řekneme. Zatím na slyšenou.“

„Mějte se, nashle...“ řeknu do hluchého sluchátka. Čas v Cosmopolitanu je asi drahý.

Cestou z tramvajové zastávky se mi chce propěvovat a skákat přes kaluže. Jenže jako na potvoru je zrovna dost suchý podzim a kaluž nepotkám ani jednu. Tak skáču aspoň přes obrubníky. Potom mi ale dojde, že bych si mohla zlomit nohu a měla bych po dovolené. Radši toho nechám a do svého pronajatého jednopokojového bytu na předměstí dojdu už v klidu jako dospělý člověk. Oslavný tanec spustím až za zavřenými dveřmi.



2. Slamák

Přetočme film mého života o dalších pár týdnů, konkrétně k prvnímu adventnímu víkendů. V ruce držím vytažené madlo cestovního kufru, který jsem naposledy použila během stěhování a od té doby ležel pod postelí a chytal prach. Přímý let do Freeportu na ostrově Grand Bahama prý poletí na čas. Čekám ještě na Laru Martinezovou. Ukázalo se, že vyhrát luxusní dovolenou není jen tak. Cosmopolitan chce něco na oplátku. Tím něčím je, že se musí na sítích pochlubit, jak se díky nim tahle obyčejná holka z Bostonu bude mít. Jsem ochotná dělat ze sebe chvíli cirkusového klauna a vystavovat se pár dní na internetu výměnou za to, že si užiju týden v ráji.

Nakonec letím sama. Chtěla jsem druhé místo nabídnout Melanie, kamarádce z práce a spolupachatelce všech mých výprav za hospodskými kvízy. Nikdo na světě nemá hlavu plnou tolika zbytečných informací jako Melanie. Pokud nepočítám sebe. Ale bohužel bychom nemohly odjet obě, jelikož by za nás neměl kdo převzít směnu v kavárně, a nikoho dalšího bych s sebou nechtěla. Matce jsem ani neřekla, že někam odlétám, abych ji nemusela zvát. *Takhle se snad vyjadřuje vděk, Amber? A srovnej si trochu tu ofinu, Amber, vypadáš jako strašidlo*, ozývá se matčin hlas z mého hlubokého podvědomí. Zatřesu hlavou a vyklepu z ní všechny pochybnosti. Ale tu ofinu si prsty prohrábnu, to zas jo.

„Amber!“ ozve se za mnou.

Lara Martinezová je drobná Hispánka s útlým pasem, hustou hřívou tmavých vlasů a obrovskými očima v barvě karamelové pralinky. S rudou rtěnkou a na vysokých podpatcích vypadá velmi sofistikovaně. Podáme si ruce a fotograf, který přišel s ní, nás vyfotí, jak si



předáváme komicky velký šek, který rozhodně nesplňuje limity palubního zavazadla.

„Jak se cítíte? A nebojte se být barvitá, ocitujeme vás,“ vybídne mě Lara.

„Jsem nadšená a moc se těším,“ usměju se. Lara na mě ale stále zvedá precizně upravené obočí, tak pokračuju v pitvání svých pocitů. „Nejvíc se asi těším na to, že nebudu muset vařit,“ zavtipkuju. „A samozřejmě na moře a potápění. Myslím, že přesně takovou dovolenou potřebuju.“

„Skvělé, to mi bude stačit. Cvakneme si vás ještě u odbavení a před průchodem bezpečnostní kontrolou. Tady máte slamák,“ vrazí mi na hlavu plážový klobouk, který mi ofinu stejně připlácne k čelu. „Budete vypadat víc dovolenkově,“ vysvětlí, ale nedívá se na mě, nýbrž do telefonu.

„Ještě jednou děkuju. Za zájezd, i za ten slamák,“ ukážu prstem na novou pokrývku hlavy. I když v kombinaci se zimní bundou, bez které jsem na letiště vyrazit nemohla, vypadá fakt vtipně.

„Není zač. Nezapomeňte všechno dokumentovat a zveřejnit na sítě, označte tam profil Cosmopolitanu, ať to můžeme přesdílet,“ připomene mi Lara, na čem jsme se už předem domluvily. Nejsem nijak extra zběhlá v sociálních sítích a všech mých sedmdesát sledujících na instagramu určitě umírá touhou vidět nějaké záběry z pláže. Ale zas tak moc mě to neomezuje, dvě tři fotky denně klidně cvaknu a vyvěším na svůj profil. Bude to příjemná změna oproti běžnému obsahu, který sdílím, což bývají zásadně jen vtipné obrázky koček z internetu. V mém životě není nic, co by si zasloužilo viset na instagramu na věčné časy.

Po krátkém rozloučení, potřesení rukou a průchodu bezpečnostní kontrolou jsem už zase sama. Na letišti jsem nebyla hroznou spoustu let. Naposledy jsem letěla s matkou, když mi bylo osmnáct. Vzala mě tehdy na západní pobřeží. Původně jsem si myslela, že je to dámská jízda na oslavu ukončení střední školy. Pak se ukázalo, že tam má matka milence, a já strávila většinu týdne o samotě v hotelu, což mě zas tak netankovalo.

Vzpomínky na poslední rodinnou dovolenou, pokud se tomu tak dá říkat, potlačím. Koupím si obloženou bagetu a kafe, sice se mi při placení zkroutí prsty na nohách, ale uklidňuju se tím, že jsou to poslední výdaje tohoto týdne. Když usedám na své místo v letadle, zaběduju nad tím, jak je sedačka úzká. Buď mi za posledních deset let narostl zadek, nebo jsou ta místa snad ještě menší, než bývala. Vsadím se, že je to ta druhá možnost. Vložím si do uší sluchátka s vědomím, že stačí přečkat jen tohle drobné nepohodlí a odpoledne už budu vesele využívat služby bufetu *sněz, co můžeš*, baru *vypij, co můžeš* a neomezeného wellness programu v pětihvězdičkovém resortu přímo na pláži.

Můj pokoj je fenomenální! Je větší než celý můj byt v Bostonu, postel je ta nejpohodlnější věc na světě a z obrovské terasy mám výhled přímo na moře. Už se nemůžu dočkat, až odtud budu se skleničkou vína sledovat západ slunce. A taky tu mám soukromou vířivku! Jsem v nebi, normálně jsem umřela a jsem v nebi.

Moc dlouho se v něm ale nezdržuju. Nestrávila jsem pět hodin v letadle a další hodinu na lodi, abych potom zbytek dne prospala. Převléknu se do plavek, které mám už od střední a pravda, už mi tak úplně neseďí a ani nejsou zrovna dvakrát moderní, ale na nikoho tady

nepotřebuju dělat dojem. Na pláž to mám pár kroků. Hotel Grand Tropical sestává z hlavní budovy, ve které je lobby, lázně, restaurace a bary, a ze spousty malých soukromých bungalovů a vilek s terasami a balkóny. Mezi tím vším je udržovaná zahrada protkaná malými chodníčky a posetá palmami. Na pláži pokryté tím nejjemnějším bílým písek jsou jen tři řady lehátek a proutěných slunečníků, které jsou od sebe vzdálené dost na to, aby měl každý dostatek soukromí. Minu plážový bar, kde zrovna barmanka s květinou ve vlasech míchá nějaký šíleně složitý barevný koktejl, a zamírím přímo ke dvojici lehátek v druhé řadě. Na jedno si položím plážovou tašku – nebo tak alespoň říkám látkovce s logem Harvardu, kterou mám už skoro dekádu – a na druhou rozprostřu hotelovou osušku a sednu si.

Vzpomenu si na slib, že budu vše dokumentovat pro Cosmopolitan. Pootočím se tak, aby za mnou byl vidět vstup do moře, a cvaknu rychlé selfičko. Slamák od Lary mi vrhá stín na polovinu obličeje a oči mám schované za obřími slunečními brýlemi. Vypadám jako nějaká celebrita, co cestuje inkognito, a i když mám na vlasech levnou mahagónovou barvu ze supermarketu, na fotce vypadá díky odleskům slunce skoro ohnivě.

Ještě to proženu filtrem, přidám lokalitu, označím profil Cosmopolitanu a příběh s nápisem *Zasloužená dovolená v ráji* a emotikonem palmy zveřejním na instagram. Obratem mi přistane komentář od **LaraMartinez**, ve kterém je zdvižený palec. To byl foťr.

Pak už hodím telefon do plážovo harvardské tašky a jdu se smočit do slaných vln.

Vlasy mám mokré a připlácnuté k lebce. Na bledé kůži, která neviděla tropické slunce zhruba devět let, se mi třpytí kapky slané vody. Natáhnu se na lehátko a cítím, jak se mi sluneční paprsky zařezávají do těla. V mírném přímořském vánku bych skoro i usnula, kdyby mi v hlavě opět neúřadovala drahocenná matička. *Jestli se nebojíš, že se spálíš, Amber, ale já jsem ti to říkala, že se máš namazat, Amber, navíc ty plavky, copak takhle se obléká dáma?* A pak taky ten stín, co mě celou zakrývá.

„Ehm, ehm,“ ozve se nade mnou.

Zamžourám tím směrem. „Ehm, ehm i tobě.“

Rozeznám nad sebou siluetu muže, vlasy má stejně jako já mokré, až z nich odkapává voda, na rozdíl od těch mých ale nejsou připlácnuté k hlavě, nýbrž se roztomile kroutí do všech stran. Proti slunci nejsem schopná poznat už nic, snad jen to, že má zatraceně široká ramena.

„Co... tady děláš ty?“ zeptá se. Chvilí přemýšlím, co tím myslí. My se snad známe? Zaostrím na něj a oči si zastíním dlaní. Teď když nad tím přemýšlím, možná mi je trochu povědomý.

„Co tady děláš ty?“ vypálím reakci hodnou dítěte v mateřské škole.

„Co tím... Cože?“

Vypadá zmateně. Já jsem na tom nejspíš podobně.

„Blokuješ mi slunce,“ vysvětlím.

„Jo? Ty mi zas blokuješ ručník.“

„To asi těžko.“

„Ale ano, blokuješ. Tohle je moje místo.“ Zní to, jako by mu se mnou docházela trpělivost.

„To asi těžko,“ zopakuju. „Nespletl sis řadu?“

„Takže mi chceš říct, že ty černý pánský žabky velikosti čtyřicet čtyři, co se válí pod lehátkem, jsou tvoje?“



Nadzvednu se na loktech a mám náladu se hádat. „Hele, já nejsem blbá. Tak snad vím, kam jsem si dala ručník a taš...“ zarazím se uprostřed slova. Harvardskou látkovku sice vidím položenou na lehátku po své levici, ale až ob dva slunečníky daleko. Spolu se slamákem a slunečními brýlemi jasně označuje, kde je moje místo. To ty zatracený hotelový ručníky, všechny jsou stejný! A na tom jeho teď bude obrovský mokrý flek velikostí a tvarem jasně připomínající mé chaotické já.

„Od někoho, kdo chodil na Harvard, bych čekal trošku bystřejší uvažování,“ zabručí skrz zaťaté zuby. To, že jsem Harvardem doslova prosvištěla a na konci prvního semestru byla víceméně odejita, mu vysvětlovat nebudu. Nedlužím žádné vysvětlení ani jemu, ani jeho pekáči buchet na bříše.

Měla bych nějak odpovědět. Nejspíš se omluvit a vypadnout. Jenže z toho, jak se na mě dívá a ruce má založené přes hrudník – Kristova noho, to je ale hrudník! – mám hroznou chuť být drzá a uštěpačná.

Takhle se dáma nechová, Amber, zatni trochu to břicho, Amber, s povoleným břichem se žádnému klukovi ze slušné rodiny líbit nebudeš.

Sklapni, mami, nenapadlo tě někdy, že se nechci líbit klukům ze slušných rodin? A vůbec, jsem na dovolené, proč mě prostě nenecháš na pokoji?

„Haló?“ vyruší mě z imaginární hádky s matkou. „To místo?“

Zvednu se a snažím se u toho mít skutečně zatnuté břicho a pohybovat se ladně jako dáma. Výchova mě poznamenala víc, než jsem ochotná přiznat.

„Prosím, Vaše Jasnosti,“ přehnaně pokynu rukou k lehátku a pokusím se v písku o hodně sarkastické pukrle. „Snad se zas tak moc nestalo.“



Sebevědomě odkráčím zpátky na své místo a jsem si zatraceně moc vědomá toho, že moje prehistorické plavky už toho zažily fakt hodně a s největší pravděpodobností je látka na zadku při namočení lehce průhledná.

Praštím sebou na svoje místo a na obličej si znovu narazím sluneční brýle. Jednak je to dobrý způsob, jak skrýt rozpaky, a pak se mi skrz obrovská tmavá skla dobře šmíruje můj skoro soused a jeho nechutně dokonalá postava.

Radši ale znovu vylovím z tašky mobil, abych se zaměstnala i jinak než voyeurstvím. Zatímco jsem se koupala a hádala s neznámým sva-
lovcem o místo, sdíleli lidi z Cosmopolitanu můj příběh na svém pro-
filu a mně naskákalo dvacet nových sledujících. Zaskočí mě to, ale
kdesi uvnitř mi to udělá dobře. A pak že se na ten můj kyselej ksicht
nechce nikdo koukat, mami.

3. Ted Bundy

Na večeri si obleču světle modré košilové šaty od Calvina Kleina z příjemného prodyšného materiálu. Mám je už celou věčnost, ale jejich střih je nadčasový, a navíc docela lichotí mojí postavě bez výrazných křivek. I když to není žádný módní výkřik, považuju je za jedny z nejlepších kousků, které vlastním. Co jsem se odstěhovala od mámy a rozhodla se zkusit štěstí na vlastní pěst, neměla jsem moc příležitostí si obnovovat šatník.

A když dorazím do hotelové restaurace, kde se všichni promenádují našnoření, jak kdyby šli minimálně na operu, jsem ráda, že jsem nesáhla po krat'asech a tílku, jak jsem původně chtěla.

„Dobrý večer, slečno Whitmanová,“ pozdraví mě hosteska u vchodu. „Máte stůl číslo šest, v zadní části u salátového baru,“ naviguje mě k mému místu.

Projdu restaurací a přímo před salátovým barem, přesně jak hosteska avizovala, najdu stůl, na kterém leží cedulka s číslem šest. Je na něm prostřeno pro dva, což mi nepřipadá divné, protože můj pokoj je oficiálně dvoulůžkový, to jen já jsem marný asociál a jsem tu sama. Co mi ale divné připadá, je to, že jedno z těch míst je už obsazené. Na židli z tmavého dřeva sedí ten svalnatý hrubián z pláže. V bílé lněné košili, kterou má u krku rozepnutou, mu to až podezřele moc sekne. Ležérně ohrnuté rukávy dávají vyniknout svalnatým předloktím a tmavé, téměř černé vlasy má scísnuté z čela v dokonalém rozčuchu, který perfektně odpovídá mé představě nedbalé elegance.

„Ale, ale, ale, karty se obrátily,“ pronesu, když k němu dojdu.



Vzhlédne od tabletu, na kterém má něco rozečteného. Zaostří na mě a na hladce oholené tváři se mu objeví mírně podrážděný výraz. „Holka z Harvardu?“

„Už mi říkali i hůř.“ Opět taktně pomlčím o tom, jak dlouho moje univerzitní studium trvalo a jak neslavně skončilo.

„Přišla jsi mi opět zasednout místo?“ zeptá se. Tablet přitom zhasne a dívá se mi upřeně do očí.

Mírně se mi z toho podlamují kolena. Což mě dost štve, protože tenhle člověk si snad nevidí do huby. Rozvaluje se u mého stolu, jako by mu patřil celý hotel, a ještě má hloupé poznámky.

„To je na tom právě vtípné. Tentokrát sedíš ty na mém. Šestka je moje číslo,“ zamávám v ruce klíčky od pokoje, na kterých se houpe přívěsek se stejnou číslovkou.

„Vás na tom Harvardu učili počítat jen do pěti?“

Nadzvednu obočí. Už se chci začít hádat, když v tom pán tvorstva otočí kartičku na stole vzhůru nohama. Je to devítka. Má u sebe i tu malou tečku, která značí, kde je spodek. Jen jsem si toho předtím nevšimla.

„Já... ehm, teda...“ snažím se dát dohromady normální větu. Nakonec se sama sobě musím začít smát. „Já jsem fakt kráva nebeská, promiň. Už tě nebudu otravovat.“ Začínám se otáčet k odchodu s úmyslem najít si svůj stůl s opravdickou šestkou, sednout si tam a do konce večere neodlepit zrak od jídla.

„Neotravuješ mě.“ Zarazím se. Propaluje mě očima a já mám pocit, jako by mě jeho pohled lechtal až na šedé kůře mozkové.

„To je... dobře,“ vysoukám ze sebe. Nedokážu se zbavit dojmu, že je mi povědomý. Určitě jsme se už někde potkali. Popravdě to je dost možné, matka mě prvních devatenáct let života proménádovala po



světě jako svůj největší klenot. Nebo byl někdy v Bostonu u nás v kavárně. Svět je malý, a i takové náhody se stávají.

„Nechceš si přisednout?“ navrhne a vyrazí mi tím dech. Už se netváří jako mistr světa. Jeho pozvání zní upřímně. Má příjemný hlas, hluboký a trochu nakřáplý, v kombinaci s jemným jižanským přízvukem, který je sotva patrný, to zní dost sexy. Přemýšlím, kolik mu může být. Rozhodně víc než mně, i když má určitý klukovský šarm. Kdyby mi někdo dal pistoli k hlavě a nutil mě si tipnout, hádala bych nějakých třicet, možná třicet dva.

Ten muž se tě na něco ptal, Amber, nebud' neslušná, Amber, a nezírej tolik.

„Teda jen jestli nemáš na večeri jinou společnost, nerad bych ti narušoval nějakou romantickou schůzku,“ vyloží si mé mlčení po svém.

„Jediná romantika dneska bude probíhat mezi mnou a skleničkou vína. Jestli ti nevadí být páté kolo u vozu...“ pokrčím rameny a s úsměvem přijmu nabízené místo. Ještě než se uvelebím a pověším si malou kabelku přes opěradlo židle, mávne na obsluhu a oznámí jim, že „slečna z šestky bude dnes večer tady a dá si to samé, co já.“

„To je dost troufalé. A riskantní. Co když jsem veganka? Nebo mám smrtelnou alergii na chřest?“

Ušklíbne se. „Jsi veganka s alergií na chřest?“

„Nejsem, ale mohla bych být.“

„A já bych mohl být sériový vrah a stejně sis přisedla.“

„Jsi snad sériový vrah?“

„Kdybych ti řekl pravdu, musel bych tě zabít,“ mrkne.

„Budu se mít na pozoru,“ přikývnu s rádoby vážnou tváří.

Než stihnu dodat cokoliv dalšího, zjeví se obsluha s lahví bílého vína a dvěma sklenkami. Zatímco novodobý Ted Bundy na druhé straně



stolu ochutnává a přitakává, že nám oběma může nalít, přichází další číšník a nese nám předkrm. Na talířkách se vyjímá vždy po čtyřech lilkových závitcích, které jsou plněné jakýmsi krémem a posypané zrníčky granátového jablka. Jen to vidím, sbíhají se mi sliny a nejradši bych si nacpala do krku všechny kousky najednou a pak se vrhla i na předkrm Teda Bundyho. Nebo bych si dala Teda Bundyho místo toho předkrmu.

Sakra, Amber, soustřed' se!

„Vypadá to nádherně,“ konstatuju. Napadne mě, že by z toho mohla být další fotka pro Cosmopolitan, takže vytáhnu telefon a rychle vyblejsknu z vysokého úhlu svůj talíř. On si mě prohlíží a zvedá u toho obočí. „Promiň, slibuju, že nejsem žádná šílená instagramová závislačka. Fotím to pro Cosmopolitan.“ Už se chci nadechnout a dodat zbytek informací o tom, jak jsem se v tomhle luxusním hotelu ocitla, ale předběhne mě.

„Takže jsi fotografka?“

„Ne tak docela,“ začnu vysvětlovat, ale skočí mi do řeči.

„Tak redaktorka? Jsi tu kvůli článku nebo tak něco?“

Přistihnu se, jak přikyvuju. Nechci lhát, ale taky se mi nechce přiznávat, že jsem servírka. Navíc to není tak úplně lež, jen mu prostě neřeknu pravdu a nechám ho, ať na základě daných indicií dojde k vlastnímu závěru, i když mylnému. Stejně jako s Harvardem.

„Tak něco, ano.“

Znovu do mě zabodne pohled. Všimnu si, že má kolem očí roztomilé vrásky. Je přirozeně opálený a úsměv má jako z Hollywoodu. Působí dojmem člověka, který nikdy nemusel řešit, jestli zaplatí zdravotní pojištění, nebo účet za elektřinu. Ostatně vsadím se, že nikdo z hostů v



tomhle hotelu žádné takové Sofiině volbě nikdy nečelil. Můj skutečný život by jim musel připadat k smíchu i k pláči zároveň.

„A co ty? Jaký je tvůj životní příběh?“ vyzvu ho dřív, než dostane prostor se vyptávat.

„Dělám u filmu,“ řekne opatrně. „Teď tu mám nějaké scénáře...“ pokyne rukou k tabletu, který od doby, co jsem přišla, leží netknutě na kraji stolu.

„Takže jsi scenárista nebo tak něco?“

„Tak něco, ano,“ odpoví s odzbrojujícím úsměvem.

„Něco slavného, co jsem mohla vidět?“

Na chvíli se odmlčí. „Pokud sleduješ nezávislé animované filmy, pak možná.“

„A víš, že jo?“ Když si všimnu toho, jak překvapeně vykulil oči, musím se zasmát. „Teda vlastně ne, ale mohla bych. Ve světě, kde jsem veganka a ty sériový vrah, jsem možná taky fanyнка uměleckých animáků.“

Zatímco si povídáme, odnesou nám ze stolů prázdné talíře po předkrmu a nahradí je hlavním chodem, kterému vévodí mořské plody. Když Ted Bundy něco řeší s číšníkem, rychle vyfotím i tohle jídlo a otevřu instagram, abych mohla obě fotky bleskově zveřejnit.

V pravém horním rohu obrazovky svítí ikonka, která značí, že mám nějaké nové sledující. Rozkliknu si všechna upozornění a málem mi zaskočí vlastní sliny.

Seznam nově přichozích nebere konce. Jsou jich desítky, stovky... Listuju a listuju a jména stále přibývají. Mám taky spoustu nových zpráv a na posledním příběhu z pláže záplavu srdíček. Není šance, že bych to dnes večer stihla projít a netuším, jak se to mohlo stát. Zas tak



skvělá fotka to není, aby mě teď začala sledovat každá čtenářka Cosmopolitanu na světě.

Nemám čas ani energii se tomu věnovat. Tuhle záhadu rozlousknu až později večer. Fotky jídla nahraju do příběhu, tentokrát se ani nena-máhám s filtry, protože lilkové závitky a růžovoučké krevety to na rozdíl ode mě nepotřebují, přidám označení Cosmopolitanu a strčím telefon zpátky do kabelky.

„Vypadáš vyděšeně, stalo se něco?“ konstatuje Ted Bundy.

„Ne, všechno v pořádku. To jídlo je úžasné, dobrý výběr,“ odvedu pozornost. „Mimochodem, jak ti mám říkat ve světě, kde nejsi sériový vrah? Protože jsem si tě v hlavě překřtila na Teda Bundyho a začínám tím sama sebe trochu děsit.“

Zase ten úsměv. Jestli na tohohle chlapa nečeká doma nějaká brutální sexbomba, tak sním na posezení svou zástěru z kavárny.

„Kamarádi mi říkají Jerry. A co ty, holko z Harvardu? Předpokládám, že máš i nějaké civilní jméno.“

Vyslovím asi první pravdu toho večera. „Amber,“ nabídnu mu přes stůl pravici. Když mi ji stiskne, ucítím, jak má jemnou a horkou dlaň. Napadnou mě dvě myšlenky. Ta první je, že takové ruce skutečně nikdy nepoznaly manuální práci. Ta druhá mě ale samotnou překvapí. Představím si totiž, jak skvělé by to bylo, kdyby se mě těmi dlaněmi dotýkal. Úplně. Všude.

Pomoc!



Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Resort Grand Tropical***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.